

Ioana ANGHEL ICHIM

O seară la Union

De câte ori întoarcem de la dreapta spre stânga coperta unei cărți necitite, am vrea să fim surprinși, să fim atrași și țintuiți în scaun de minunea ce-are „trebui“ să ne fie dezvăluită de acea carte. La fel ni se întâmplă și la teatru. De câte ori ne aflăm la intrarea în sala de spectacol așteptăm...să ni se întâmple CEVA; să fim impresionați de scenografie, de actori, text sau muzică, de performanță. Dar pe lângă aceste dimensiuni ale creației ce pot impresiona, am întâlnit o alta, nouă: *generozitatea*, nu însă cea de „tip“ artistic, ci cea concret materială. Generozitatea unui om, domnul Constantin Alexandru Bratu, aparent fără nici o legătură cu arta spectacolului, care a construit un teatru. A preluat și transformat o clădire oarecare, nu a improvizat o scenă de tip concert, ci pur și simplu a clădit un teatru. Un teatru cu două scene, una în aer liber, după modelul grădinii Union din *Noaptea furtunoasă*, alta, în interior, un mic studio perfect echipat și gândit pentru cele mai diverse tipuri de reprezentații.

De altfel, spectacolul cu care a fost inaugurat teatrul, *Olga Mașa Irina* (după *Trei surori* de A.P. Cehov) s-a desfășurat într-un cadru scenografic inedit: o scenă de forma literei T, asemeni celor întrebuițate la prezentările de modă, dar separată de public (aflat extrem de aproape de spațiul de joc) printr-o plasă fină, aproape

invizibilă. Astfel, personajele trăiesc parcă într-un alt univers, bântuit de durerile, neîmplinirile, disperările lor.

Ideea de a „reface“ textul cehovian printr-un colaj de monoloage și dialoguri ale celor trei surori este cel puțin surprinzătoare. O șansă și, totodată, un risc mare, atât pentru actrițe cât și pentru regizor. Un text, și așa arhicunoscut, lipsit de prea multe întâmplări, populat doar de gânduri și sentimente, se transformă într-un burete de imaginație regizorală și performanță actoricească. Devine un text ce „înghite“ energii, imagini, trăiri, tot ce poate ține mintea trează și sufletul deschis spectatorului.

Silvia Luca, datorită multor spectacole și a numeroaselor roluri dificile, „devine“ cu ușurință *Mașa*. Emană dragoste chinuitor de greu ținută în frâu, de parcă tot universul, de la cel interior la cel exterior, evident delimitat de zidurile din plasă, este prea strâmt pentru preaplinul iubirii dar și disperării ei. Am avut senzația că scena, întreaga sală de spectacol sunt prea mici pentru forța pe care o are, pentru puterea glasului ei. Cu toate astea, totuși, au existat momente în care chiar și ei i-a fost greu să țină ritmul, din păcate, de multe ori încetinit și de interpretele celorlalte două surori – Profira Serafim (*Olga*) și Nicoleta Rusu (*Irina*).

Chiar dacă, într-adevăr, mult prea grea partitura pentru experiența

Nicoletei Rusu, aceasta a reușit totuși să imprime personajului farmecul naivității și exaltării visurilor adolescente și chiar și ceva din disperarea ratării ce se întrevede în viitor. *Olga* a rămas personajul cel mai slab conturat din cauza notei monocorde în care s-a aflat și a lipsei de profunzime în „scotocirea” sufletului personajului. *Olga* nu e doar sora cea mare, resemnată, consolatoare a celor două surori; ea conține înlăuntrul ei disperarea celorlalte, ea suferă pentru fiecare, dar la care se adaugă propria neputință, propria înfrângere și disperare. Din păcate, linia simplistă în care este conturată *Olga* nu lasă loc de prea multă reflexie asupra personajului.

Dar chiar și cu aceste neîmpliniri actoricești, spectacolul regizorului basarabean Alexandru Vasilache construiește un univers apăsător, pustiu,

susținut de puține mijloace exterioare, folosite însă cu știință și talent: lumină, coloană sonoră (continuu prezentă), ceva elemente de recuzită, cum ar fi o șapcă militară, un pachet de cărți de joc pentru pasiențe.

Poate că din punct de vedere artistic spectacolul *Olga Mașa Irina* nu reprezintă el însuși un eveniment artistic. Inaugurarea însă a unui teatru nou, într-un oraș bântuit de sărăcie și incultură, cu adaptarea unui text cehovian reprezintă un EVENIMENT CULTURAL, într-adevăr. Drept pentru care, de abia așteptăm să mergem din nou la teatru, la Union.

Teatrul Union, București, Fundația ART'MILLENIUM: Olga Mașa Irina, după Trei surori de A. P. Cehov; un spectacol de Alexandru Vasilache; costume: Anca Răduță, Cu: Profira Serafim (*Olga*), Silvia Luca (*Mașa*), Nicoleta Rusu (*Irina*).

Olga GANCEVICI

Proiect ambițios

Perspectivile multiple de interpretare, multitudinea versiunilor scenice, influența majoră a dramaturgiei sale, ne dovedesc că Marele Will rămâne în continuare o provocare. Punerea în scenă a unei piese shakespeariene reprezintă o misiune angajantă și, în același timp, riscantă pentru orice regizor.

Ion Sapdaru se numără printre directorii de scenă care au acceptat această „probă” și au depășit-o cu succes. Ne gândim și la spectacolul *Hamlet* (montat la Teatrul „Mihai

Eminescu” din Botoșani), transpunere modernă (cu o grijă deosebită acordată scenografiei, inserțiilor coregrafice), desfășurată pe alte coordonate spațio-temporale decât cele elisabetane, demonstrând că subiectul piesei are un caracter de generalitate în această privință.

Însă spectacolul care face obiectul intervenției noastre – pus în scenă la același teatru botoșănean – îl constituie, așa cum citim în *Caietul-program*, „cronica hazlie a vieții desfrânate și a tristului sfârșit ale celui ce a fost